

writing. In addition, there were three categories with regard to the mistakes of Sentence structure, which comprised of incomplete sentences, incorrect words order, and the sentences with foreign idiomatic expressions. Furthermore, another mistake was the writing form which was not congruent with the Thai language writing form. The results of this study can be applied for teaching method planning in Thai writing problems of students later.

Keywords: Mistakes, Thai Writing, Thai Usage

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทยที่แสดงถึงวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ดำรงสืบทอดกัน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ การติดต่อสื่อสารและการดำเนินชีวิต จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนต้องเรียนรู้ภาษาไทยให้แตกฉาน และอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่สืบไป ดังพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชบรมนาถบพิตร (รัชกาลที่ 9) ความว่า "ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นช่องทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่นในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน... เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองมาแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค นับเป็นปัญหาสำคัญ ปัญหาที่สามคือ ความร่วร่ายในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเราเห็นว่าไม่ร่วร่ายพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้" (กลุ่มเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ กรมศิลปากร, 2561) ซึ่ง "หากคนไทยยังใช้ภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติและรากเหง้าของความเป็นไทยแบบผิด บ้างถูกบ้าง อาจส่งผลให้วัฒนธรรมอันดีงามด้านภาษาไทยสูญหายไปตามกาลเวลาเช่นกัน" (มติชนสุดสัปดาห์, 2560)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เทคโนโลยีมีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสารได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ส่งผลให้ภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลงตามอิทธิพลของภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ (จิราภรณ์ กาแก้ว, 2554) หรือเปลี่ยนแปลงตามอิทธิพลของภาษาไทยในอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้ภาษารุ่นใหม่ (กานต์รวี ชมเชย, 2556) ที่คิดว่าการใช้ภาษาไทยอย่างวัยรุ่นรุ่นใหม่เป็นเรื่องที่ดี ทันสมัย และหากนำมาใช้โดยไม่คำนึงถึงหลักการและวิธีการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง อาจส่งผลให้ภาษาไทยขาดความเป็นอัตลักษณ์ และไม่รู้ที่มาของภาษา ดังพระราชดำรัสในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ความว่า "ไทยเป็นอารยประเทศซึ่งมีชนบะประเพณี ศิลปกรรม วรรณคดีและภาษาซึ่งเจริญรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล แต่ในปัจจุบันนี้วันจะเสื่อมถอยลง อนุชนชาวไทยจึงควรภูมิใจช่วยกันผดุงรักษามรดกทางวัฒนธรรมอันมีค่าไว้ให้คงอยู่สืบไป" (กฤษณา ธีระชาวพัฒน์, 2561) วิกฤตของการใช้ภาษาไทยดังกล่าวไม่เฉพาะวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น แต่ยังมีความกระทบต่อเนื่องถึงนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วย ดังที่ปราณี กุลละวณิชย์ (2552) อ้างถึงใน ฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง (2555) กล่าวว่า "ขณะนี้การเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยกำลังเกิดภาวะวิกฤตและคาดว่ามหาวิทยาลัยอื่นๆ ก็ประสบปัญหาเดียวกัน ยกตัวอย่างในจุฬาฯ การเขียนข้อสอบตอบครูอาจารย์ไม่รู้เรื่อง นิสิตไม่สามารถเรียบเรียงความคิดแล้วเขียนเป็นเรื่องราวได้ อีกทั้งการใช้ภาษาที่ผิดเพี้ยนมากจนทำให้อาจารย์ผู้ตรวจข้อสอบต้องเสียเวลาในการอ่านเพื่อวิเคราะห์ให้คะแนน เพราะนิสิตเขียนภาษาไทยไม่ได้"

จากสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงทางภาษาดังกล่าว การอนุรักษ์และธำรงไว้ซึ่งภาษาไทยเป็นสิ่งที่สำคัญ ซึ่งสามารถทำได้โดยการสร้างความรู้ และความเข้าใจเรื่องการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องให้แก่นักเรียน นักศึกษา เพื่อให้ นักเรียน นักศึกษาสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาไทยให้แก่ นักเรียน นักศึกษาที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เพราะนักเรียน นักศึกษาเหล่านี้ คือ อนาคตของชาติไทยจะต้องเติบโตและดำรงชีวิตรอยู่ในสังคมไทย หากไม่มีความรู้ความเข้าใจภาษาไทยที่ดีพอ อาจส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของเยาวชนเหล่านี้ในอนาคต โดยเฉพาะใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังที่สุวิไล เปรมศรีรัตน์ (2554) กล่าวว่า "จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยเป็นดินแดนที่มีอัตลักษณ์พิเศษด้านภาษาและวัฒนธรรม ประชาชนร้อยละ 83 พูดภาษามลายูถิ่น" ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลคำความมากพยางค์ แต่ภาษาไทยเป็นภาษาตระกูลคำโดด เมื่อใช้สื่อสารก็จะมี ความแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างทางภาษา และความไม่เข้าใจกันในการสื่อสารนี้ก็เป็นสาเหตุหนึ่งของเหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ตระหนักในความสำคัญของการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง โดยส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาไทยเป็นหลัก และกำหนดให้วิชาการใช้ภาษาไทยเป็นวิชาบังคับที่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยทุกคนต้องเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการใช้ภาษาไทย ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สามารถนำไปใช้ในการแสวงหาความรู้ การศึกษา การทำงาน หรือเพื่อใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน แต่ในการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว พบว่า นักศึกษายังขาดความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักศึกษาแรกเข้าร้อยละ 95 เป็นนักศึกษามุสลิม สุภา วัชรสุขุม (2555) กล่าวไว้สรุปได้ว่าในชีวิตประจำวันผู้เรียนใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เรียนวิชาสามัญแค่ร้อยละ 5 ชั่วโมง ประกอบกับเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบส่งผลให้นักศึกษาดังกล่าวมีทักษะและพื้นฐานความรู้ด้านภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

โดยเฉพาะทักษะการเขียน "ซึ่งเป็นทักษะขั้นสูงและซับซ้อนที่เกิดจากการบูรณาการทักษะการฟัง การอ่าน และการพูดไว้ด้วยกัน" (ปนิธาน บรรณารชม, 2555) สอดคล้องกับสุจริต เพียรชอบ (2539) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนยากกว่าทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน เพราะผู้เขียนต้องมีความรู้ดี รู้จักคำมาก มีความสามารถในการสังเคราะห์เรียบเรียงถ้อยคำ ผู้ประโยคให้ถูกต้องและสื่อความให้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ การเขียนเป็นกลไกสำคัญในการสื่อสาร และการจะเขียนสิ่งต่างๆ ได้ก็ต้องอาศัยภาษาประกอบสร้างตามหลักภาษานั้น ๆ ให้เป็นข้อความอันสมบูรณ์ "ภาษาของมนุษย์นั้นนับว่าเป็นมรดกอันวิเศษเพราะใช้เป็นเครื่องมือในการคิดและสื่อสาร ก่อให้เกิดภูมิปัญญาอันจะสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์มหาศาล" (วรวรรณ ศรียาภัย, 2557) จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนและพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาไทยในการเลือกใช้คำ การเรียบเรียงคำ การผูกประโยค ฯลฯ เพราะนักศึกษาที่เข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์บางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการสื่อสารภาษาไทยไม่แตกต่างกันมาก เมื่อเทียบกับนักศึกษาต่างชาติ (คณะศิลปศาสตร์, 2559) ดังนั้นเมื่อต้องเรียนและเขียนสื่อสารความรู้ ความคิด และจินตนาการด้วยภาษาไทยจึงเขียนไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยสนใจศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ว่ามีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดในลักษณะใด เพื่อนำผลมาวิเคราะห์และพิจารณาหาแนวทางการปรับปรุงแก้ไขต่อไป ทั้งนี้ผลการวิจัยหรือแนวทางการแก้ไขสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน หรือการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยทั้งในมหาวิทยาลัยและหน่วยงานการศึกษาในจังหวัดนราธิวาสและพื้นที่ใกล้เคียงต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ใน 4 ด้าน คือ ด้านอักขรวิธี ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านรูปแบบการเขียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ผู้วิจัยปรับปรุงจากแนวทางและแนวคิดของพะยอม ทนมี (2541) สุานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง (2555) และทัศนีย์ ทานตวนิช (2558) โดยมีพื้นฐานแนวคิดจากงานวิจัยซึ่งถือเป็นแม่แบบของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของไซลรี ปราโมช ณ อยุธยา (2519) นำมาใช้ในการวิเคราะห์ 4 ด้าน คือ

1. ข้อผิดพลาดด้านอักขรวิธี
2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ
3. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค
4. ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการเขียน

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา การใช้ภาษาไทย รหัสวิชา 11-034-101 ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 จำนวน 384 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสังกัดคณะต่าง ๆ จำนวน 4 คณะ และ 1 วิทยาลัย ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา การใช้ภาษาไทย รหัสวิชา 11-034-101 ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 จำนวน 196 คน ได้จากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของทาโร ยามานะ (Yamane, 1973) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เท่ากับ 0.05 จากนั้นคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากคณะต่าง ๆ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะต่าง ๆ ดังตาราง

ตารางที่ 1 ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะ

ลำดับที่	คณะ/วิทยาลัย	จำนวนประชากร(คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง(คน)
1	คณะศิลปศาสตร์	122	62
2	คณะเกษตรศาสตร์	57	29
3	คณะวิทยาศาสตร์	91	47
4	คณะวิศวกรรมศาสตร์	78	40
5	วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส	36	18
รวม		384	196

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างจะใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยสุ่มจากเลขที่ในสาขาที่ศึกษาของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเลือกใช้เฉพาะเลขคี่ในแต่ละสาขาของแต่ละคณะ

เครื่องมือการวิจัย แบ่งเป็น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ สำเนากระดาษคำตอบข้อสอบปลายภาค รายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 ข้อที่ 4 เรื่องการเขียนย่อหน้า ซึ่งผ่านการวิพากษ์ข้อสอบของ คณะกรรมการวิพากษ์ข้อสอบคณะศิลปศาสตร์แล้ว และเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ เครื่องหมายและสัญลักษณ์ ที่ผู้วิจัยกำหนดเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียน และแนวทางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียน 4 ด้าน คือ ด้านอักขรวิธี ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านรูปแบบการเขียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทยนำกระดาษคำตอบ ข้อสอบปลายภาค รายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 เฉพาะคำตอบที่เป็นข้อเขียน ซึ่งถือเป็นเอกสารทาง ราชการมาใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยกำหนดระยะเวลาระหว่างวันที่ 21-28 ธันวาคม 2560 โดยรวบรวมกระดาษ คำตอบ จำนวน 196 ฉบับ นำไปถ่ายสำเนาเฉพาะคำตอบที่เป็นข้อเขียนเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำสำเนากระดาษคำตอบข้อสอบปลายภาค รายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 เฉพาะคำตอบที่เป็นข้อเขียน จำนวน 196 ฉบับ มาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ตามขอบเขตที่กำหนดไว้ และจัดจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดที่ตรวจพบ จากนั้นจึงนำข้อผิดพลาดที่ได้มาวิเคราะห์หาสาเหตุ ที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยต่อไป

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย หัวข้อการเขียนย่อหน้า จากสำเนากระดาษคำตอบข้อสอบ ปลายภาค รายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2560 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอักขรวิธี ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านรูปแบบการเขียน ได้ดังนี้

1. **ข้อผิดพลาดด้านอักขรวิธี** สามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ การสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเว้นวรรค

1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ หรือตัวการันต์ต่างไปจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน จัดเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ตัวอย่างเช่น และ (และ), เป็น (เป็น), แกไข (แก้ไข), อนุญาต (อนุญาต), แบบทดสอบ (แบบทดสอบ), โบราณ (โบราณ), สถปัตยกรรม (สถาปัตยกรรม), รากเงา (รากเหง้า)

1.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้เครื่องหมาย วรรคตอน เครื่องหมายต่างๆ ที่ใช้ประกอบในการเขียนไม่ตรงตามหลักเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้ รวมถึงการใช้ ตัวเลขไม่สม่ำเสมอ ตัวอย่างเช่น เรื่องราวๆ (เรื่องราว), รวมรวม (รวมๆ), ที่นี้...ดินแดนภาคใต้ (ที่นี้คือดินแดนภาคใต้), อายุ รวม ๒๐๐ ปี...ยาวนานถึง 400 ปี (เลือกใช้ตัวเลขแบบใดแบบหนึ่ง ๒๐๐, ๔๐๐ ปี หรือ 200,400 ปี)

1.3 ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรค หมายถึง ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคหรือเว้นช่องว่างระหว่างคำ ข้อความ หรือประโยค เพื่อให้ข้อความนั้นถูกต้อง แจ่มแจ้ง ชัดเจน และอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน ซึ่งหากเว้น วรรคผิดอาจทำให้ความหมายของข้อความผิดเพี้ยนหรือสื่อความได้ไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

- นายชิริปินมามะ (นายชิริ บินมามะ)
- อาณาจักรปัตตานี ที่เคยรุ่งเรืองในอดีต (อาณาจักรปัตตานีที่เคยรุ่งเรืองในอดีต)
- ประวัติศาสตร์ ซึ่งมีเรื่องราว ร่องรอยอารยธรรม (ประวัติศาสตร์ซึ่งมีเรื่องราวและร่องรอยอารยธรรม)

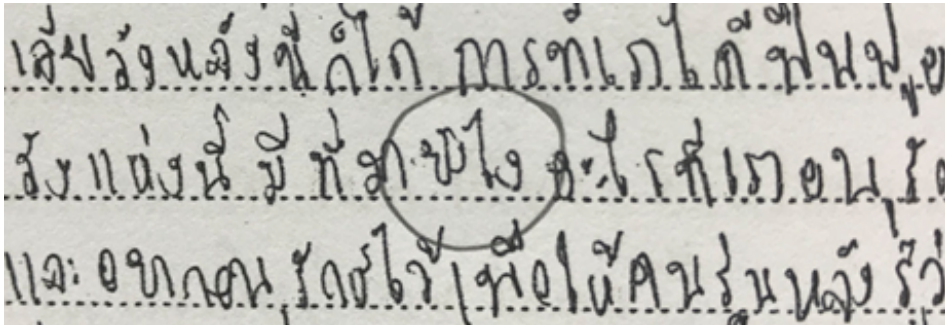
ข้อผิดพลาดด้านอักขรวิธี ทั้งการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเว้นวรรค แสดงให้เห็นดังภาพ ตัวอย่างที่ 1-3

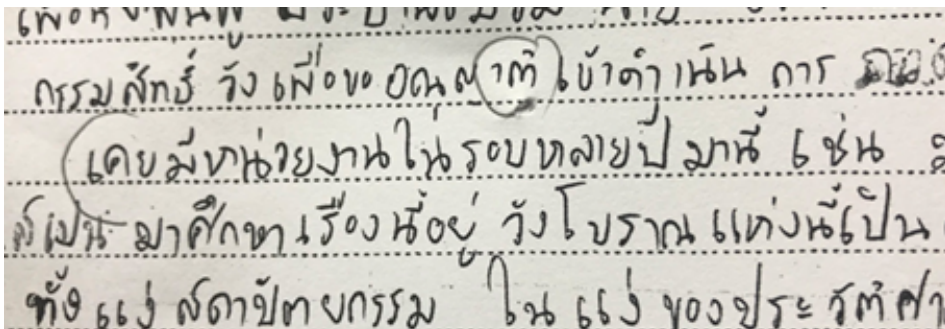
มีความหมายเดียวกันซ้ำซ้อน เช่น และแล้วได้ถูกปล่อยร้าง (...ถูกปล่อยร้าง), ขอโปรดช่วยกันดูแลกันนะครับ (โปรดช่วยกันดูแล), ที่เคยรุ่งเรืองในอดีตโบราณ (ที่เคยรุ่งเรืองในอดีต)

2.4 ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน หมายถึง ข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำระดับที่ไม่เป็นทางการ หรือใช้ภาษาที่พูดกันในชีวิตประจำวัน เช่น วังแห่งนี้มีที่มายังไง (วังแห่งนี้มีที่มาอย่างไร)

ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน แสดงให้เห็นดังภาพตัวอย่างที่ 4-5

ภาพที่ 4 ตัวอย่างข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน

ภาพที่ 5 ตัวอย่างข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดหน้าที่

3. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยค สามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ การใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง และการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ

3.1 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ หมายถึง ข้อผิดพลาดของการใช้ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญของประโยค อาจเป็นคำหรือกลุ่มคำที่ขาดแล้วทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจนสมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น ประโยคที่ใช้คำสันธานผิด จึงย้ายมาอำเภอมานรหรือบางนรา จึงกลายเป็นอำเภอมืองจังหวัดนราธิวาสในปัจจุบัน แก้เป็น จึงย้ายมายังอำเภอมานรหรือบางนรา และกลายเป็นอำเภอมืองจังหวัดนราธิวาสในปัจจุบัน

3.2 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง หมายถึง ข้อผิดพลาดในการเรียงคำหรือกลุ่มคำในประโยคผิดตำแหน่ง ทำให้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการสื่อ หรือความหมายกำกวมไม่ชัดเจน เช่น ประวัติศาสตร์วัง ลือแฉะ หลังนี้ลือแฉะที่ในระแวกในสมัยนี้ แก้ไขเป็น ประวัติวังลือแฉะที่หรือระแวกนี้

3.3 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ข้อผิดพลาดการใช้ประโยคที่มีโครงสร้างแบบภาษาต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย ซึ่งในปัจจุบันสำนวนประโยคแบบภาษาอังกฤษปะปนในภาษาไทยมากขึ้น

อภิปรายผล

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ใน 4 ด้าน คือ ด้านอักขรวิธี ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านรูปแบบการเขียน พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสามารถจำแนกสาเหตุของข้อผิดพลาดได้ดังนี้

1. การทำผิดพลาด (mistake) ที่เกิดจากการเร่งรีบ ไม่รอบคอบ ไม่ตรวจทาน รวมถึงความเลินเล่อของผู้เขียนเอง (ฐานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง, 2555) ทำให้เกิดการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด และการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน เช่น

การสะกดการันต์	แบบทอดสอ (แบบทอดสอบ), แก่ไข (แก่ไข), เชิญ (เชิง), และ (และ), ลูกหลา (ลูกหลาน), ลายลัก (ลายลักขณ์), หนึ่ (นี้)
การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด	เรื่องราวๆ (เรื่องราว), "ของวังลือแฉะห์" (ของ "วังลือแฉะห์")
การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน	และย้ายมาอยู่ที่อำเภอมะนารอ (จึงย้ายมาอยู่ที่อำเภอมะนารอ) ยังไ้ (อย่างไร)

2. การเลือกผิด (mismatch) เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากผู้เขียนไม่รู้จักรูปแบบกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ จึงทำให้เดาและเดาผิด ไม่ทราบที่มา และความหมายของคำ นอกจากนี้ผู้เขียนอาจใช้แนวเทียบที่ผิด ทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ (ฐานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง, 2555) ตัวอย่างเช่น

การสะกดการันต์	ประวัติศาสตรัย (ประวัติศาสตร์) เทียบกับคำว่า "ศาสตราจารย์" อนุญาต (อนุญาต) เทียบกับคำว่า "ญาติ"
การใช้คำผิดกฎเกณฑ์	ร่องรอยอารยธรรม โบราณวัตถุ จำนวนมาก กระจายกระจายอยู่ตามวัดเก่าบ้าง พิพิธภัณฑ์ หรือไม่กี่ก้นกะสมของเก่า (แหล่งโบราณสถาน โบราณวัตถุ ถูกเก็บไว้อย่างกระจายกระจายตามวัดเก่า พิพิธภัณฑ์ หรือไม่กี่อยู่ก้นกะสมของเก่า)

3. การไม่รู้ (gap) เป็นความผิดพลาดที่ผู้เขียนไม่รู้ และยังไม่นำขึ้นถึงความถูกต้อง ทั้งในการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเว้นวรรค หรือการใช้ถ้อยคำสำนวน การเขียนจึงเป็นไปอย่างอัตโนมัติเช่นเดียวกับการพูด และผู้เขียนก็ไม่รู้ว่าเป็นข้อผิดพลาด (ฐานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง, 2555) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การสะกดการันต์	องค์กรณ (องค์กร), เรื่อยๆ (เรื่อย ๆ)
การเว้นวรรค	นายชกริบินมามะ (นายชกริ บินมามะ) อาณาจักรปัตตานี ที่เคยรุ่งเรืองในอดีต (อาณาจักรปัตตานีที่เคยรุ่งเรืองในอดีต)
การใช้คำผิดหน้าที่	เคยมีหน่วยงานในรอบหลายปีมานี้ (มีหน่วยงานในรอบหลายปีมานี้)

ประเภทของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ เมื่อพิจารณาและเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่า

เมื่อเปรียบเทียบกับวิทยานิพนธ์เรื่อง ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส ปีการศึกษา 2539 โดยพะยอม หนมี (2541) จะพบประเภทของข้อผิดพลาดที่ตรงกัน คือ การสะกดคำไม่ถูกต้อง มีการใช้คำฟุ่มเฟือย มีการเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน และใช้ประโยค

ที่ไม่สมบูรณ์ ใช้ประโยคมีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ รวมถึงมีการใช้ประโยคที่เป็นภาษาต่างประเทศ ในด้านรูปแบบการเขียนพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ผิดรูปแบบการเขียนงานแต่ละประเภท และไม่นำไปใช้ให้ถูกต้องในงานเขียน ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดตรงกันคือ การสะกดคำผิด

เมื่อเปรียบเทียบกับวิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552 ของฐานะมนตร์ กลิ่นจันทร์แดง (2555) พบว่า ประเภทของข้อผิดพลาดที่พบตรงกันคือ ด้านอักขรวิธีและการใช้คำ ได้แก่ การสะกดการันต์หรือการสะกดคำไม่ถูกต้อง มีการใช้คำฟุ่มเฟือย มีการเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง และมีการใช้คำไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน (ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน) ส่วนการใช้ประโยค พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่สมบูรณ์ ใช้ประโยคมีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ รวมถึงมีการใช้ประโยคที่เป็นภาษาต่างประเทศ ส่วนข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดตรงกันคือ การสะกดคำผิด รองลงมาคือ การเว้นวรรคตอน

จากการเปรียบเทียบสรุปได้ว่า ประเภทของข้อผิดพลาดที่พบตรงกัน คือ การสะกดการันต์และการใช้คำผิดความหมาย ส่วนข้อผิดพลาดที่พบรองลงมา คือ การเว้นวรรค การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง การใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ รวมถึงการใช้รูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภทที่พบว่า ใช้ผิดรูปแบบการเขียนงาน และไม่นำไปใช้ให้ถูกต้องในงานเขียนแต่ละประเภท

สรุป

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ การสะกดคำผิด ส่วนข้อผิดพลาดที่พบรองลงมา คือ การเว้นวรรค การใช้ผิดรูปแบบการเขียนงาน การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง และการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศตามลำดับ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนทุกรายวิชา ควรตระหนักและให้ความสำคัญกับการฝึกฝนทักษะการเขียนของผู้เรียนตั้งแต่ระดับคำ โดยเริ่มตั้งแต่การสอนให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจเสียง รูปลักษณะ และความหมายของคำ การเรียงคำในประโยค และการสื่อความหมายของคำในบริบทต่าง ๆ เน้นการบูรณาการการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนกับรายวิชาต่าง ๆ จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการเขียน อย่างสม่ำเสมอ และมีทัศนคติที่ดีและภูมิใจในการใช้ภาษาไทย เพราะหากผู้เรียนเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง เขียนสื่อสารไม่ชัดเจนจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการสื่อสารต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

นำผลการศึกษาไปปรับปรุง พัฒนา และหาวิธีการแก้ไขการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย ในรายวิชาการใช้ภาษาไทยของมหาวิทยาลัย และขยายผลโดยนำวิธีการแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาไทยสู่การเรียนการสอนให้กับโรงเรียนต่างๆ ในพื้นที่ให้บริการ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในรายวิชาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาในหลายๆ ทักษะ ทั้งการฟัง การพูด และการอ่าน เพื่อนำผลการศึกษาไปปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยในรายวิชาการใช้ภาษาไทยให้ตรงตามผู้เรียนและสภาพปัญหาในปัจจุบัน

2. ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาอยู่เป็นระยะเพื่อปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยให้ตรงตามผู้เรียนและสภาพปัญหาในปัจจุบัน

รายการอ้างอิง

- กฤษณา ชีระเชาว์พัฒน์. (2561). รักบ้านรักเมืองไทย รักษาไว้ด้วยวัฒนธรรม เสริมสร้างและกล่าวย้า ให้สืบทอดความเป็นไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2560 จาก http://swis.acp.ac.th/html_edu/.
- กลุ่มเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ กรมศิลปากร. (2561). 29 กรกฎาคม วันภาษาไทยแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ วันที่ 20 มกราคม 2561 จาก <http://www.finearts.go.th>.
- กานต์รวี ชมเชย. (2556). "ภาษาไทยในเน็ต" ภาษาเฉพาะกลุ่มของคนรุ่นใหม่ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2561 จาก <https://www.ica.swu.ac.th/>.
- ไชยสิทธิ์ ปรามิโท ณ อยู่ธรรยา. (2519). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒินครินทร์. (2559). รายงานผลการสอบปลายภาคเรียน ประจำปีการศึกษา 2559.
- จิราภรณ์ กาแก้ว. (2554). การศึกษาทัศนคติ คำ และสำนวนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในรายการโทรทัศน์ผ่านระบบเครือข่ายสารสนเทศในปัจจุบัน. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2561 จาก <https://www.edu.kps.ku.ac.th/>.
- ฐาณามนตร์ กลิ่นจันทร์แดง. (2555). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทัศนีย์ ทานตวงนิช. (2558). ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 23(43), 1-29.
- ปณิธาน บรรณารธรรม. (2555). นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- พะยอม ทนมี. (2541). ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา 2539. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- มติชนสุดสัปดาห์. (2560). เจาะลึก...วิกฤตภาษาไทย ปัญหาใหญ่ ศธ. เกาไม่ถูกที่คัน. สืบค้นเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2561 จาก <https://www.matichonweekly.com/>.
- วรวรรณ ศรียาภัย. (2557). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตต์ เพียรชอบ. (2539). "สอนเขียนอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ" ชุดความรู้ภาษาไทยสอนให้สนุกเป็นสุขกับการเรียน. กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2554). โครงการพัฒนาภาษาและฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น (ระยะที่ 3: เดือนเมษายน 2554 - เมษายน 2555). กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row Publication.